

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Faisala Husseiniho v právní věci žalobkyně: **Ing. J. F.**, zastoupená JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem se sídlem Palackého 151/10, Prostějov, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj**, se sídlem Na Jízdárně 3162/3, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 12. 2025, č. j. 22 Af 16/2024 – 134,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyni **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Ing. Ondřeje Lichnovského, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 2. 2024, č. j. 735462/24/3207-70461-807026, zamítl námitku žalobkyně proti sdělení správce daně ze dne 20. 12. 2023, č. j. 4594859/23/3207-70461-807026. Posledně uvedeným sdělením správce daně žalobkyni informoval o nevyhovění její žádosti o zánik příslušenství daně z nemovitých věcí na zdaňovací období let 2016 až 2020 odpuštěním a o rozložení úhrady rozhodných nedoplatků

dle § 6 odst. 3 písm. a) zákona č. 182/2023 Sb., o mimořádném odpuštění a zániku některých daňových dluhů (dále jen „*zákon o mimořádném odpuštění některých daňových dluhů*“), jímž byl zaveden režim tzv. „*milostivého léta*“.

[2] Důvodem nevyhovění žádosti žalobkyně bylo, že podstatná část jejích nedoplatků na dani z nemovitých věcí nebyla *rozhodnými nedoplatky* ve smyslu § 3 zákona o mimořádném odpuštění některých daňových dluhů, neboť u většiny předmětných daní byly stanoveny náhradní dny splatnosti po rozhodném dni podle § 5 odst. 2 citovaného zákona. Správce daně tak jako *rozhodný nedoplatek* kvalifikoval pouze část nedoplatku na dani z nemovitých věcí na zdaňovací období roku 2020 ve výši 9 765,27 Kč, neboť pouze u této části nedoplatku dle správce daně náhradní den splatnosti nenastal.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „*krajský soud*“), který ji usnesením ze dne 6. 6. 2024, č. j. 22 Af 16/2024 – 27, odmítl pro opožděnost. Nejvyšší správní soud následně rozsudkem ze dne 11. 3. 2025, č. j. 3 Afs 154/2024 – 32, toto usnesení zrušil a věc vrátil krajskému k dalšímu řízení. Krajský soud poté – nyní přezkoumávaným – rozsudkem ze dne 10. 12. 2025, č. j. 22 Af 16/2024 – 134, žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[4] Krajský soud předně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2025, č. j. 22 Afs 2/2025 – 44, podle kterého lze za *rozhodný nedoplatek* ve smyslu zákona o mimořádném odpuštění některých daňových dluhů považovat pouze takový nedoplatek, který do 30. 9. 2022 vznikl a zároveň byl evidován správcem daně, přičemž evidovat daň je dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2024, č. j. 9 Afs 69/2024 – 26, č. 4641/2024 Sb. NSS, možné v okamžiku jejího pravomocného stanovení.

[5] Závěry rozsudku č. j. 22 Afs 2/2025 – 44 jsou dle krajského soudu plně aplikovatelné na projednávanou věc. Krajský soud považoval za podstatný zejména závěr, že pokud má daň stanovený náhradní den splatnosti, vzniká nedoplatek marným uplynutím tohoto náhradního dne splatnosti. V zájmu právní jistoty a s ohledem na existenci různých teoretických názorů ohledně přesného okamžiku vzniku nedoplatku v případě stanovení náhradního dne splatnosti se nicméně pro naplnění definice *rozhodného nedoplatku* musí současně jednat o nedoplatek, který je či byl evidován u správce daně do rozhodného dne (dle § 5 odst. 2 zákona o mimořádném odpuštění některých daňových dluhů je rozhodným dnem 30. 9. 2022 – pozn. NSS). Pokud by byl zaevidován později, nebude se již jednat o rozhodný nedoplatek.

[6] Skutečnost, že daň z nemovitých věcí na předmětná zdaňovací období byla žalobkyni původně stanovena před rozhodným dnem, nebyla dle krajského soudu významná, jelikož v následujícím soudním přezkumu vyvolaném žalobkyní byla rozhodnutí odvolacího orgánu zrušena a následně došlo k pravomocnému stanovení daně a k uplynutí náhradního dne splatnosti až po rozhodném dni.

[7] K námitce žalobkyně, že žalovaný měl posoudit jako *rozhodný nedoplatek* celý nedoplatek, nikoliv jen část, krajský soud uvedl, že se shoduje s žalovaným v tom, že není vyloučeno, aby k jedné dani existovalo a bylo evidováno více nedoplatků s rozdílnými režimy. Žalovaný podle krajského soudu nemohl posoudit celý nedoplatek u daně z nemovitých věcí na zdaňovací období roku 2020 jako *rozhodný nedoplatek*, jelikož u části tohoto nedoplatku ve výši 9 765,27 Kč nastala splatnost již dne 13. 1. 2021.

pokračování

[8] Žalobkyní tvrzeným nesprávným postupem podle § 13a zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí (dále jen „zákon o dani z nemovitých věcí“), se krajský soud nezabýval, jelikož žalobkyně uplatnila pouze obecné tvrzení nesprávného postupu, aniž by uvedla, v čem konkrétně měl nesprávný postup podle citovaného ustanovení spočívat. Podle krajského soudu se tedy nejednalo o řádně uplatněný žalobní bod.

[9] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť jádro sporu, jak je krajský soud vymezil v odst. 15 rozsudku, se míjí s řízením stěžovatelky, kterým je otázka správné aplikace zákonných ustanovení upravujících režim „milostivého léta“. Podle stěžovatelky jsou tedy pochyby o samém základu, který měl krajský soud v napadeném rozsudku řešit.

[11] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu stěžovatelka dále spatřuje v tom, že se krajský soud odmítl zabývat její argumentací ohledně porušení § 13a zákona o dani z nemovitých věcí. Tvrdí, že v žalobě argumentovala tím, že nedoplatky na dani z nemovitých věcí na období let 2016 až 2020 jsou *rozhodnými nedoplatky*. Skutkově byl tedy tento žalobní bod podle žalobkyně „zcela jasně dán“. S ohledem na zásadu *iura novit curia* nelze podle stěžovatelky požadovat, aby takto uplatněnou námitku právně odůvodňovala. Nebylo tedy nutné krajskému soudu „blíže osvětlovat“, proč § 13a zákona o dani z nemovitých věcí svědčí ve prospěch toho, že nedoplatky stěžovatelky bylo třeba považovat za *rozhodné nedoplatky*. Dle stěžovatelky totiž krajský soud musel tuto úvahu učinit tak jako tak. Stěžovatelka očekávala, že krajský soud posoudí, zda nedoplatky na dani z nemovitých věcí na období let 2016 až 2020 jsou *rozhodnými nedoplatky* ve smyslu zákona o mimořádném odpuštění některých daňových dluhů. Za tímto účelem měl podle ní krajský soud zjistit, kdy jednotlivé nedoplatky vznikly a zda byly evidovány u správce daně. Otázku vzniku nedoplatku pak dle stěžovatelky nelze posoudit bez současného zohlednění § 13a zákona o dani z nemovitých věcí.

[12] Krajský soud podle stěžovatelky dále přehlédl, že některá zdaňovací období jsou, co do okolností, shodná s obdobím roku 2020. Konkrétně u daně na rok 2019 dle stěžovatelky došlo rovněž k tomu, že se u části daně mělo jednat o *rozhodný nedoplatek* vzniklý a evidovaný u správce daně do rozhodného dne podle zákona o mimořádném odpuštění některých daňových dluhů. Krajský soud proto podle stěžovatelky pochybil, pokud žalobě ve vztahu k části daně na rok 2019 nevyhověl.

[13] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem. Má za to, že z rozsudku krajského soudu je zřejmé, proč krajský soud nepovažoval určité nedoplatky stěžovatelky za *rozhodné nedoplatky* podle zákona o mimořádném odpuštění některých daňových dluhů. Krajskému soudu podle žalovaného rovněž nepříslušelo dotvářet žalobní argumentaci stěžovatelky a domýšlet, co a proč svými argumenty zamýšlela. Dále žalovaný odkazuje na svou argumentaci ve vyjádření k žalobě a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[14] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je totiž povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, a to i bez námitky stěžovatelky. Vlastní přezkum rozsudku je pak možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje.

[17] Zdejší soud se ztotožňuje se stěžovatelkou v tom, že krajský soud pochybil při vymezení předmětu sporu v projednávané věci. Předmětem řízení před krajským soudem byl vskutku přezkum rozhodnutí žalovaného, které se týkalo odpuštění příslušenství daně z nemovitých věcí a rozložení úhrady nedoplatku stěžovatelky na této dani. Krajský soud naopak v odstavci 15 svého rozhodnutí chybně uvedl, že „[j]ádrem sporu v projednávané věci je především postup daňových orgánů, které vycházely ve svých úvahách zejména ze skutečnosti, že doručka v daňovém řízení je veřejnou listinou, a dále posouzení, zda mohla žalobkyně v rámci soudního řízení účinně navrhnout k prokázání doručení rozhodnutí prvostupňového správce daně (další) důkazy, které neoznačila, resp. nepředložila již v daňovém řízení.“ Podstata sporu vymezená krajským soudem v napadeném rozsudku se tak zjevně míjí s předmětem řízení. Ačkoliv toto pochybení krajského soudu snižuje srozumitelnost napadeného rozsudku, bez dalšího nevede k jeho nepřezkoumatelnosti, jelikož ve zbývajících částech odůvodnění rozsudku se krajský soud jinak již zcela konzistentně zabýval jen relevantními materiemi, tj. tím, zda stěžovatelka naplnila podmínky pro odpuštění příslušenství daně z nemovitých věcí a rozložení úhrady nedoplatku na této dani. Jedná se tedy o ojedinělé pochybení. Ve světle celého odůvodnění napadeného rozsudku je totiž patrné, že jde o ojedinělý a evidentní omyl, který se do odůvodnění dostal nedopatřením. Rozsudek jako celek je i přes toto pochybení srozumitelný a jeho důvody jsou dostatečně seznatelné.

[18] Dle § 3 zákona o mimořádném odpuštění některých daňových dluhů se rozhodným nedoplatkem *pro účely tohoto zákona rozumí nedoplatek na dani nebo na příslušenství daně fyzické osoby, který*

a) vznikl do rozhodného dne a

b) je, popřípadě byl evidován u správce daně do rozhodného dne.

„Rozhodným dnem“ se přitom dle § 5 odst. 2 zákona o mimořádném odpuštění některých daňových dluhů rozumí den 30. 9. 2022.

pokračování

[19] Pokud jde o námitku, že se krajský soud nezabýval tvrzeným porušením § 13a zákona o dani z nemovitých věcí, Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že prostý odkaz stěžovatelky na § 13a zákona o dani z nemovitých věcí nepředstavuje řádně uplatněný žalobní bod. Stěžovatelka totiž v žalobě pouze uvedla, že žalovaný nevyhodnotil nedoplatek jako rozhodný, přičemž z toho dovodila porušení několika ustanovení různých právních předpisů, konkrétně § 153 odst. 1 daňového řádu, § 13a zákona o dani z nemovitých věcí a porušení zákona o mimořádném odpuštění některých daňových dluhů, aniž by uvedla, v čem konkrétně mělo porušení těchto ustanovení spočívat.

[20] Stěžovatelka sice s ohledem na zásadu *iura novit curia* nebyla povinna svou námitku podrobněji právně odůvodňovat, byla ovšem povinna uvést konkrétní skutkové okolnosti, z nichž porušení § 13a zákona o dani z nemovitých věcí (případně dalších ustanovení, zmíněných v rekapitulované části žaloby) vyvozovala. Tyto skutečnosti stěžovatelka v řízení před krajským soudem neuvedla. Tvrzení, že nedoplatky na dani z nemovitých věcí na období let 2016 až 2020 jsou *rozhodnými nedoplatky*, není dostatečně konkrétní, jelikož z něj není zřejmé, proč podle stěžovatelky mělo dojít k porušení právě § 13a zákona o dani z nemovitých věcí. Krajský soud tedy nebyl povinen se takto obecným tvrzením zabývat, neboť nešlo o žalobní bod. Ani samotný návrh na provedení důkazu platebními výměry roku 2016, 2017 a 2018, jež byly dle stěžovatelky následně použity jako podklad pro vyměření daně na rok 2019 a 2020, učiněný při ústním jednání, nemohl nahradit chybějící konkretizaci žalobního bodu. Krajský soud z něj nebyl povinen ani oprávněn dovozovat další skutková tvrzení a právní důvody, jimiž by stěžovatelka teprve vymezila tvrzenou nezákonnost.

[21] Stěžovatelka v kasační stížnosti dále namítá, že krajský soud přehlédl, že u daně na rok 2019 došlo rovněž k tomu, že se u části daně mělo jednat o *rozhodný nedoplatek* vzniklý a evidovaný u správce daně do rozhodného dne podle zákona o mimořádném odpuštění některých daňových dluhů. Z toho dovozuje, že i zbylá část daně měla sledovat stejný právní osud.

[22] Nejvyšší správní soud má za to, že touto námitkou se stěžovatelka pravděpodobně snaží napravit nedostatky své žalobní argumentace až v kasační stížnosti. Teprve nyní tvrdí, že část daně za rok 2019 vykazovala tytéž skutkové a právní okolnosti jako rozhodný nedoplatek za rok 2020. Takové doplnění však nelze považovat za rozvedení žalobní námítky, v níž stěžovatelka pouze obecně požadovala přehodnocení závěrů žalovaného ve vztahu k dalším zdaňovacím obdobím. Kasační stížnost neslouží k následnému dotváření či precizování žalobních námitek tak, aby teprve *ex post* získaly potřebnou konkrétnost. Připuštění takového postupu by bylo v rozporu s koncentrací řízení před krajským soudem i s prezkumnou povahou řízení o kasační stížnosti. Tato kasační námitka je proto dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná.

[23] Na výše uvedeném nic nemění ani opakovaná argumentace stěžovatelky týkající se způsobu stanovení daně z nemovitých věcí. Pro posouzení věci je rozhodné, zda předmětné nedoplatky vznikly a byly evidovány u správce daně do rozhodného dne ve smyslu § 3 zákona o mimořádném odpuštění některých daňových dluhů. Jak sama stěžovatelka uvádí, Nejvyšší správní soud není oprávněn posuzovat otázku samotného vzniku nedoplateků. Jak již Nejvyšší správní soud výše uvedl, stěžovatelka však v žalobě neuvedla konkrétní skutkové

a právní důvody, z nichž by plynulo, že jí namítaný způsob stanovení daně měl za následek vznik či evidenci těchto nedoplatků do rozhodného dne.

[24] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s. zamítl.

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl na základě § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovanému, který byl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, pak soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[26] Stěžovatelka zaplatila soudní poplatek ve výši 5 000 Kč, přestože stěžovatelka v této věci (v řízení o první kasační stížnosti vedeném pod sp. zn. 3 Afs 154/2024) již jednou soudní poplatek za kasační stížnost zaplatila, a nebyla jej tedy povinna platit znovu. Nejvyšší správní soud proto podle § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, rozhodl o vrácení soudního poplatku ve výši 5 000 Kč k rukám právního zástupce stěžovatelky (výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 22. září 2026

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu